

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **České dráhy, a. s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 5. 2024, č. j. 31 A 43/2023 - 72,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 5. 2024, č. j. 31 A 43/2023 - 72, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2023, č. j. ČOI 108962/23/O100/Svo/Št, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 8 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Česká obchodní inspekce, inspektorát Královéhradecký a Pardubický (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 15. 5. 2023, č. j. ČOI 60681/23/2700 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledala žalobkyni vinnou z porušení právní povinnosti dle § 3 odst. 1 písm. c) č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 12. 12. 2024 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se měla dopustit tím, že dne 8. 11. 2022 ve vlaku Sp. 1383, jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, nesprávně naučtovala spotřebitelce službu přepravy asistenčního psa, kdy tato přeprava byla nesprávně účtována v ceně jízdného ve výši 30 Kč, ačkoliv asistenční pes měl být dle tarifních podmínek žalobkyně přepravován zdarma, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Za tento přestupek správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 45 000 Kč.

[2] Výše uvedenému jednání žalobkyně předcházelo to, že spotřebitelka cestovala v uvedeném vlaku Sp. 1383 spolu se svým synem (držitelem průkazu ZTP/P) a jeho asistenčním psem. Při kontrole zaměstnankyní žalobkyně Z. K. se spotřebitelka prokázala jízdním dokladem se slevou ZTP/P a platným průkazem ZTP/P, pes v tu chvíli ležel pod sedačkou a jeho označení nebylo viditelné. Na dotaz zaměstnankyně, zda má jízdenku i pro psa, měla spotřebitelka odpovědět, že pes jede zadarmo, protože se jedná o synovu kompenzační pomůcku, a následně dle zaměstnankyně „vytáhla svazek různých průkazů“. Dle vyjádření zaměstnankyně spotřebitelka neřekla, že se jedná o asistenčního psa, čímž ji uvedla v omyl, a proto jí bezplatnou přepravu psa neuznala. Poté byl o posouzení situace požádán další zaměstnanec žalobkyně, který dospěl ke stejnému závěru. Ve svém pozdějším vyjádření uvedl, že „[p]es byl pod sedačkou, nicméně jakéhosi označení postrojem jsem si všiml, a proto jsem se dovítí, že řeč je o asistenčním psu, přestože paní stále opakovala, že se jedná o kompenzační pomůcku, čímž nás bohužel trochu zavedla. Když jsem se později bavil s kolegyní K., tak ta z pozice, kde stála, postroj vůbec neviděla. Na místě mi bylo divné, že by měla spotřebitelka, byť s průkazem ZTP/P, nárok na přepravu dvou průvodců zdarma (matky a asistenčního psa), proto jsem zatelefonoval o radu SUP (supervizorku – pozn. NSS) paní A.. Telefonát jsem vedl mimo oddíl cestujících a SUP moji domněnku potvrdila. Proto jsem paní naučtoval přepravné za psa, které stálo 30 Kč.“ V průběhu dohadů o placení přepravného se nabídla jiná cestující, že uhradí přepravné za spotřebitelku, čímž vzniklý spor ukončila.

[3] K odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 9. 2023, č. j. ČOI 108962/23/O100/Svo/Št, změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že ve výroku II. snížila pokutu uloženou žalobkyni na 30 000 Kč, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[4] Rozhodnutí žalované poté žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 20. 5. 2024, č. j. 31 A 43/2023 - 72, zamítl.

[5] Krajský soud předně konstatoval, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že spotřebitelka cestovala na dané trase s asistenčním psem, za něhož zaměstnankyně žalobkyně účtovala přepravné ve výši 30 Kč, přičemž dle tarifu žalobkyně byla přeprava asistenčního psa bezplatná.

[6] Námitce žalobkyně, že spotřebitelka implicitně souhlasila s tím, aby byla přeprava psa zpoplatněna, když jej označila za kompenzační pomůcku, nikoliv za asistenčního psa,

pokračování

krajský soud nepřisvědčil. Pes totiž podle krajského soudu nebyl nikým posuzován jako přeprava kompenzační pomůcky, ale jako průvodce cestujícího s průkazem ZTP/P. Krajský soud nicméně zdůraznil, že skutečnost, že spotřebitelka o psovi nehovořila jako o asistenčním, ale označovala jej za kompenzační pomůcku, zaměstnancům žalobkyně zkomplikovala posouzení situace, což správní orgány zohlednily ve prospěch žalobkyně při stanovení výše pokuty.

[7] Pravidelné proškolení a zkoušení zaměstnanců ze znalostí tarifu a smluvních přepravních podmínek, které žalobkyně uváděla jako liberační důvod ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nelze podle krajského soudu za takový důvod považovat. Naopak se dle krajského soudu jedná o „samozřejmou povinnost zaměstnavatele“.

[8] K otázce výše uložené pokuty krajský soud uvedl, že za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Podle krajského soudu je tedy porušení povinnosti poctivého poskytování služeb dle § 3 zákona o ochraně spotřebitele nutno považovat za závažné protiprávní jednání, čemuž odpovídá i horní hranice zákonné sazby. Krajský soud se pak neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že částka, která byla spotřebitelce účtována, byla zanedbatelná. Rovněž nepřisvědčil tomu, že by uložení pokuty tisíc krát vyšší než způsobená škoda bylo v rozporu s § 38 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Výši pokuty podle krajského soudu totiž nelze poměřovat s násobkem způsobené škody, pokud tak zákon výslovně nestanoví.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka předně namítá, že své zaměstnance pravidelně školí a zkouší ze znalostí tarifu a smluvních přepravních podmínek. Přestože denně vypraví přibližně 6 800 vlakových spojů, nebyla dosud za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele sankcionována. Podle stěžovatelky tedy její systém ověřování znalostí zaměstnanců efektivně brání jednání, které by bylo možné za tento přestupek považovat. Stěžovatelka má tak za to, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možné požadovat, aby přestupku zabránila, a proto za něj podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky neodpovídá.

[11] Krajský soud se podle stěžovatelky rovněž mylně domníval, že pro naplnění podmínek liberace podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky by neměly být naplněny znaky skutkové podstaty přestupku. V důsledku toho se pak krajský soud adekvátně nevypořádal s tím, zda byly podmínky liberace naplněny, konkrétně zda školení a zkoušení zaměstnanců stěžovatelky představuje „veškeré úsilí, které bylo možno požadovat“.

[12] Stěžovatelka dále tvrdí, že žalovaná neprokazovala majetkové poměry dotčené spotřebitelky. Pokud tedy žalovaná dospěla k závěru, že nesprávné účtování jízdného ve výši 30 Kč představovalo nezanedbatelný zásah do majetkových poměrů spotřebitelky, je podle stěžovatelky její rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné. Ze stejného důvodu pak stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelný i rozsudek krajského soudu.

[13] Žalovaná ve svém rozhodnutí také uvedla, že „výši škody je třeba zohlednit při posouzení závažnosti přestupku, přičemž je však třeba přihlídnout i k dalším relevantním skutečnostem“. Z rozhodnutí žalované však podle stěžovatelky nevyplývá, jaká další kritéria měla žalovaná na mysli a jak je při výměře pokuty zohlednila. V tomto rozsahu tedy rovněž považuje rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné.

[14] Krajský soud i žalovaná podle stěžovatelky ve vztahu k výši uložené pokuty nesprávně posoudily závažnost přestupku ve smyslu § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky a v této souvislosti měly zohlednit také skutečnost, že částka 30 Kč nepředstavuje relevantní obohacení stěžovatelky a že s ohledem na rozsah služeb a dobu, po kterou je stěžovatelka poskytuje, jsou negativní důsledky jejího jednání v nyní posuzované věci zanedbatelné.

[15] Stěžovatelka má dále za to, že názor krajského soudu, že přeprava psa v nyní projednávané věci nebyla nikým posuzována jako přeprava kompenzační pomůcky, ale jako průvodce cestujícího s průkazem ZTP/P, je v rozporu se správním spisem i s tvrzením obou stran řízení. Psa za kompenzační pomůcku označila sama spotřebitelka, přičemž tato skutečnost má dle stěžovatelky povahu svolení poškozeného podle § 26 zákona o odpovědnosti za přestupky. Spotřebitelka tím totiž podle názoru stěžovatelky implicitně souhlasila, aby byla přeprava psa zpoplatněna jako přeprava kompenzační pomůcky, nikoliv jako bezplatná přeprava asistenčního psa. Z tohoto důvodu má stěžovatelka za to, že její jednání v nynější věci nemůže být přestupkem.

[16] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své rozhodnutí i na prvostupňové rozhodnutí. Dále se žalovaná ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná pověřená osoba s příslušným vysokoškolským právnickým vzděláním. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Úvodem je vhodné upozornit, že stěžovatelka nepodřadila důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 s. ř. s. Ze zásady *iura novit curia* nicméně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námitky pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, č. 161/2004 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen

pokračování

se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[21] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací.

[22] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s tím, zda naplnila podmínky liberace podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Touto otázkou se krajský soud zabýval v odstavcích 31 a 32 napadeného rozsudku, kde především citoval rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2015, č. j. 57 A 129/2013 – 58, ve kterém uvedený soud dospěl k závěru, že pravidelné školení a zkoušení zaměstnanců není veškerým úsilím ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale jedná se naopak o „*nutné minimum*“. S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil a uvedl, že proškolení zaměstnanců je „*samozřejmou povinností zaměstnavatele*“. Dále krajský soud konstatoval, že liberace se uplatní tehdy, kdy i přes veškeré úsilí vynakládané relevantními osobami jednajícími za zaměstnavatele dojde k porušení povinnosti, přičemž taková situace v projednávané věci nenastala.

[23] Z výše uvedeného je zjevné, že se krajský soud otázce splnění podmínek liberace věnoval a uvedl srozumitelné důvody, pro které jejich naplnění neshledal. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní. Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál.

[24] Pokud jde o tvrzení, že žalovaná ani krajský soud nezkoumaly majetkové poměry spotřebitelky, pak v této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na čtvrtý odstavec na straně 13 rozhodnutí žalované, kde žalovaná uvádí, že „*s ohledem na značnou inflaci lze obecně (tj. bez ohledu na majetkové poměry konkrétní spotřebitelky) konstatovat, že nejde o zásah výrazný, současně však, jedná-li se o desítky korun, nejde ani o zásah zanedbatelný*“. Z citované části rozhodnutí žalované je zřejmé, že intenzitu zásahu žalovaná neposuzovala konkrétně ve vztahu ke spotřebitelce, nýbrž pouze obecně. Žalovaná tedy neměla důvod zkoumat majetkové poměry spotřebitelky. Krajský soud se v této souvislosti v napadeném rozsudku ztotožnil s názorem žalované, rovněž tedy posuzoval intenzitu zásahu pouze obecně, a proto také neměl důvod zkoumat konkrétní majetkové poměry spotřebitelky. Ani v této souvislosti tak Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[25] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, že spotřebitelka souhlasila se zpoplatněním přepravy psa, když jej označila za kompenzační pomůcku,

a proto nelze jednání stěžovatelky považovat za přestupek. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že se neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že spotřebitelka, byť jen implicitně, udělila souhlas se zpoplatněním přepravy psa. Ze správního spisu sice vyplývá, že spotřebitelka označila psa za kompenzační pomůcku, ale současně za něj odmítla platit jízdné a požadovala, aby byl přepraven zadarmo. Je tedy zjevné, že spotřebitelka s jakýmkoliv zpoplatněním přepravy psa nesouhlasila. Nejvyšší správní soud nicméně souhlasí se stěžovatelkou, že její jednání nelze považovat za přestupek.

[27] Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*.

[28] Jedním z formálních znaků přestupku je skutková podstata, kterou charakterizují objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Objektivní stránku přestupku tvoří jednání, následek a příčinný vztah mezi nimi. Následkem se pak rozumí porušení nebo ohrožení hodnot, které jsou objektem přestupku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2023, č. j. 5 As 129/2022 – 34; a ze dne 24. 2. 2023, č. j. 5 As 49/2021 – 37).

[29] Zákonem chráněným zájmem v nyní projednávané věci – tedy objektem přestupku podle § 24 odst. 8 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele – je zájem na poctivém jednání při prodeji výrobků a poskytování služeb spotřebitelům. Jednáním zaměstnanců stěžovatelky pak tento zájem nebyl dotčen, jelikož tito zaměstnanci nepostupovali *apriori* nepoctivě a nesnažili se spotřebitelku oklamat nebo využít její neznalosti či nepozornosti, naopak se snažili o správné vyřešení situace, přičemž se opakovaně ujišťovali o správnosti svého postupu (nejprve zaměstnankyně konzultovala situaci s kolegou a ten později s jejich supervizorkou). Přestože tedy snaha zaměstnanců stěžovatelky nakonec nebyla úspěšná, nelze jim (resp. stěžovateli) upřít, že jejich jednání nebylo vedeno nekalým úmyslem.

[30] Nelze rovněž přehlédnout, že k nedorozumění mezi zaměstnanci stěžovatelky a spotřebitelkou značnou mírou přispěla sama spotřebitelka. Ta, jak bylo výše uvedeno, psa opakovaně nesprávně označovala za „kompenzační pomůcku“ a nárok na jeho bezplatnou přepravu prokazovala nesrozumitelně „svazkem různých průkazů“. Z vyjádření obou zaměstnanců stěžovatelky obsažených ve správním spise rovněž vyplývá, že spotřebitelka na ně zvyšovala hlas a chovala se agresivně. Svým jednáním tedy zmátla zaměstnance stěžovatelky, situaci znepráhlednila a svým konfliktním chováním spor eskalovala.

[31] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že jednání zaměstnanců stěžovatelky v nyní projednávané věci nenaplnňuje znaky přestupku ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, jelikož v jeho důsledku nedošlo k porušení či ohrožení zájmu chráněného skutkovou podstatou uvedenou v § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a nebyla tedy naplněna objektivní stránka přestupku.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jednání stěžovatelky nelze považovat za přestupek, nezabýval se již zbylými námitkami týkajícími se liberace a přiměřenosti uložené pokuty, neboť jejich vypořádání by s ohledem na tento závěr bylo nadbytečné.

pokračování

[33] Jelikož jednání stěžovatelky nelze považovat za přestupek, měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit, a pokud tak neučinil, je napadený rozsudek nezákonný. Nejvyšší správní soud jej proto zrušil podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalované dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a dle § 78 odst. 4 s. ř. s., a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[34] Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku. V dalším řízení se tak bude vycházet z toho, že jednání stěžovatelky není přestupkem ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.

[35] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[36] Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalované, která úspěšná nebyla.

[37] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu (3 000 Kč) a za kasační stížnost (5 000 Kč). Stěžovatelka nebyla v řízení zastoupena, a náklady spojené s právním zastoupením jí tudíž nevznikly. Paušální náhradu hotových výdajů nelze ve správním soudnictví účastníkovi nezastoupenému advokátem přiznat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, č. 3344/2016 Sb. NSS). Jiné náklady spojené s daným řízením neplynou ze spisu a stěžovatelka ani žádné konkrétní náklady nevyčísila. Důvodně vynaložené náklady stěžovatelky tedy činí 8 000 Kč. Nejvyšší správní soud proto uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit tuto částku úspěšné stěžovatelce na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. února 2025

JUDr. Tomáš Rychlý

předseda senátu